

ко-годѣ умѣренпо въ сърдцето на г-жѣ Елуенъ горчивото чувство на уединеніето и на изоставяніето, поради което въобще една жена ся стреми къмъ този видъ растушване, каквото г. Бевланъ подносяше на г-жѣ Елуенъ. Но, въ растояніето на тѣзи необмысленѣ борбѣ, да ли нѣкога не прѣстъпихъ мѣрѣжѣ на братското покровителство? Не ми ся струва, както става явно и отъ самыѣ тѣзи думы изъ слѣдующійтъ кратѣкъ разговоръ.

Една вечеръ прѣзъ минѣжѣ седмицѣ съдѣхмы въ градинѣжѣ на хладиѣж, г-жа Елуенъ, къмъ който имахъ поводъ прѣзъ този день да покажѣ по-голѣмо почитаніе, облѣгнѣ ся несмысленно на рѣжѣжѣ ми, и като захапваше съ бѣлыѣ и дребныѣ си зѣбѣы единъ цвѣтъ отъ портокалово дърво, продума съ единъ колко-годѣ рас-треперанъ гласъ:

- Добъръ сте, господине Максиме.
- Стараѣж ся да бѣжѣ, господже.
- Истинскый пріятель сте.
- Това искамъ да го вѣрувамъ.
- Но пріятель. какъвъ?
- Истинскый, както сами го казахте.
- Пріятель. който мя обыча?
- Безсумнѣніе.
- Много ли?
- Разумѣва ся.
- Ами съсъ страсть ли?
- Не.